

פ רם הגנבת הישראלית השנונה ביותר בלונדון, בימים אלה, הגיע, ללא ספק, לדיילת אל"על מסוימת. דווקא עתה, כאשר גנבות ישראליות וערביות נופלות כנזובים בידי בלשי חנויות הכליבו הלונדוניות — הצליחה זו, למרות שנתפסה על חם, לצאת חלק.

היא היתה בסיוורקניות נינוח ברחוב אוקספורד המהודר, בין טיסה לטיסה, כאשר באחת מחנויות הפאר הבלעדיות מצאחן בעיניה סוודר קשמיר לבן מקסים. היא לבשה אותה, קרעה מעליו את תגי המחיר, ופנתה בצעדים מאושישים לעבר הציאה.

היא הספיקה לעשות את צעדה הראשון על המידרכה — כאשר שני גברים לבושי אורחית עצרו אותה, האשימו אותה כי יצאה מבלי לשלם.

הדיילת החמודה לא איבדה את עשתונור תיה: "נכון, אבל לא התכוונתי לגנוב". הסבירה בחיוכה המקסים, "הרגשתי בערבי חשוו שעקב אחרי בחנות, ומיהרתי להסי תלק ממנו, בהתאם להוראות הביטחון של החברה שלי. אני דיילת באל"על".

פצצות

דוחות גניבות

אם האמינו לה בלשי החנות או לא אותה קשה לדעת. כך או כך, הם שיחררו אולם לישראליות רבות אחרות, הממלי

אות בימים אלה את חנויות לונדון, היה פחות מזל. עם הפיכת מכת הגניבות מחנויר יות כליבו וסופרמרקטים לשואה לאומית, פתחה משטרת לונדון במיבצע רחב ממדים, שהופסק רק בגלל שרשרת פצצות התבערה שהתגלו בשבוע שעבר ברחבי העיר, ושגרמו לגיוס הירום של כל כוח האדם במשטרת לונדון רבתי.

במסגרת מיבצע זה נתפס היהלומן הישראלי אהרן דוידור (42), הואשם כי גנב בחנות כליבו ריחמת תינוק שמחירה לירה שטרלינג אחת. כשנעצר, היו בכיסו 200 ליש"ט. הוא נשפט בחומרה רבה: 30 ימי מאסר.

ישראלית אחרת, מזכירה בת 31 בשם הלן סגר, העובדת לפי הדיווחים במוכירות בתייהמפט בתל-אביב, הואשמה בגניבת סוודר שמחירו שתי ליש"ט. היא יצאה בזול, יחסית, לדוידור: התענוג עלה לה רק 40 ליש"ט, ללא מאסר כלל.

הנסיכה

הגנבת

ל פחות בתחום זה, גילתה משטרת לונדון שיתוף פעולה מפתיע בין עמי המרחב השמי: התיירים הישראלים — וליתר דיוק התיירות הישראליות — לא היו היחידות ששלחו ידיהן לסחורה לא

מכת הגניבות בחנויות הכליבו והסופרמרקטים מגיעה, בחנויות מסוימות, בארצות הברית עד לשיא של המישה אחוזים ממחיר זור המכירות. הפסדירענק אלה, וכן ההוצאות הרבות על אמצעי ביטחון מפני הגניבות, מועברים כמובן אל כתפו של הקונה המשלם עבור קנייתו.

גנבת

מילדות

כ די לגלות אמצעים להילחם במגיפה, יזמו רשתות כליבו וגופים מעוניינים אחרים מחקרים ממושכים. אחד המעניינים בהם נערך עליידי ד"ר שפרד גיננדס, פסיכיאטר שהתמחה בחקר הפשיעה, הפתעתם הראשונה של עורכי המחקר היתה נכונותן הרבה של הנשים להודות בפשע. בסריקה ראשונה של מועמדות למחקר הודו מיד 50 אחוז מהנשאלות כי אכן גנבו, לפחות פעם בחייהן. מחנות כליבו, רבות מהן ששו להשתתף במחקר, לדבר על כך, אחרות היו אף גאות בי מעשיהן.

המחקר נערך בי 25 נשים: עקרות בית, סטודנטיות, נשים עובדות. גילן נע בין 17 לשנות הארבעים, והן רואיינו בשלוש קבוצות.

בקבוצה האחת היו נשים שגנבו מחנויות רק מספר פעמים, לרוב בנערוותן. בשתי הקבוצות האחרות — כאלה שהמשיכו לגנוב דרך קבע.

המכונה המשותף לכל הגנבות האלה: כולן היו בנות המעמד הבינוני, אינטלייגנטיות ובעלות חינוך גבוה.

„שאלהים

יכה!

כ שדיש מהנחקרות עברו טיפול פסיכולוגי או פסיכיאטרי כלשהו, אולם אף אחת מהן לא חדלה מגניבותיה כתוצאה מכך. אחת הנשאלות אף סיפרה כי היא מבצעת את גניבותיה בשעה הפנויה שיש לה בין סיום עבודתה לבין הפגישה עם הפסיכיאטר שלה.

אף אחת מהנחקרות לא הפכה את מעשיה לפרנסה, לא מכרה מעולם את גניבותיה. אף אחת מהן לא גנבה בגלל מחסור בכסף. אחת מהן היתה בחו של שופט, ספגה מילדותה את ערכי כיבוד החוק. אחרת באה ממשפחה דתית. סיפרה כי כל פעם שהיא שולחת ידה לגנוב משהו בכליבו או הסופר, היא מצפה „שאלוהים יכה אותי בו במקום". אולם כל פעם היא שולחת ידה למרות זאת, ועד היום אלוהים עוד לא היכה אותה.

לאט לאט, מתוך הסיפורים השונים, הובררה עובדת יסוד: הגנבות היו ברובן לא מתוכננות, אלא ספונטניות, כמעט כפייתיות. לא היה ספק שהן נבעו מסיבות פסיכולוגיות — וזאת הלא בעצם משמעות המילה קלפטומניה. הסביר ד"ר גיננדס.

החוצאות הדחימו את החוקרים: אחד מכל עשרה, מתוך ה-263, גנב משהו בעת ביקורו בחנות.

פשוט למדי: קבוצת חוקרים בחרה, מבין אלפי הקונים שסבבו בחנות מדי יום, ב-263 שנראו כטיפוסיים ביותר, מבחינת הלבוש, הגיל, ההתנהגות.

263 קונים וקונות אלה היו נתונים למעקב סמוי מרגע שנכנסו לחנות, ועד שיצאו ממנה.

החוקרים הדחימו את החוקרים בייחוד העובדה שהגנבים היו, ללא יוצא מהכלל, אזרחים ואזרחיות מכובדים, בני המעמד הבינוני. ברור היה שאנשים אלה לא שלחו ידיהם מעולם בגניבה „אמיתית". ברור היה גם כי הם יכלו להרשות לעצמם לקנות את המיצרכים שגנבו.

עובדה שלישית, שהיתה ידועה כבר לחוקרים מסטטיסטיקות קודמות: חלק ה' ארי מבין הגנבים היו עקרות בית מהוגנות, ההופכות לגברת היידי, ברגע שהן נכנסות מבעד לדלת הזכוכית הנוצצת.

נתפסו בארץ זרה, הסטטיסטיקה מוכיחה כי אם הן גנבו בלונדון — הן גנבו לפני כן גם בתל-אביב, בחיפה, בכל מקום בו הן והנות כליבו נפגשו יחדיו.

מגיפה

בינלאומית

מ כת הגניבות מחנויות כליבו הפכה למגיפה בינלאומית בעולם המערבי. גם לישראליות הגיעה האופנה, ונוקי הגניבות בחנויות כליבו וסופרמרקטים בישראל החלו מסתכמים בסכומים רציניים. מבחינה זו, אין הישראליות שונות מהגנבות באירופה ובאמריקה. משום כך — מאחר שבישראל לא נערכו בנושא מחקר רים מדעיים עדיין — מעניינים תוצאות מחקרים שנערכו בארצות הברית, ונשיטו לענות על השאלה:

מדוע הן גונבות? אחד הניסויים שנערך באחת מחנויות הכליבו הגדולות ביותר בניוירוק, היה

מדוע היא גונבת?

הגניבות היו ברובן לא מתוכננות, אלא ספונטניות, כמעט כפייתיות. לא היה ספק שהן נבעו מסיבות פסיכולוגיות — וזאת הלא בעצם משמעות המילה קלפטומניה. הסביר ד"ר גיננדס.

יסורי

מצפון

א לא שד"ר גיננדס מיהר להסתייג מהגדרתו שלו: „קלפטומן הוא אדם חולה, שאין לו שליטה על מעשיו. נשים אלה היו בריאות, והיתה להן מלאו השליטה על מעשיהן".

מדוע אם כן עשו מה שעשו? הסיבות היו שונות. אחדות פרוואיות, אחרות פנטטיות. סיפרה אחת המרואיינות, מזכירה נאה בת 23, שהשתכרה יפה

* המחקר נערך רק בנשים, מאחר שאחוז הגברים הגונבים בכליבו הינו מבוטל.